

JOAN-CARLES MARTÍ I CASANOVA

And his ghost may be heard as it sings in the Billabong
"Who'll come a-waltzing Matilda with me?"

Andrew Barton Paterson

I podeu sentir com canta el seu fantasma dins del bassar
"Qui vindrà a valsejar Matilda amb mi?"

A Elx, la vila de les palmes, s'ha adormit aquest 3 de març
de 1994 ma germana Rebecca. El dia 18 d'agost de 1960 naixia
a Marsella. Jo tenia 23 mesos.

EL VALS DE LES MATILDES

T'he dit bona nit, fins demà, a reveure
ahora que t'adormies amb una son volguda.

Així com tu reposen les princeses
tot esperant un despertar lleuger,

la lleugeresa dels cent anys;

dorm-te nena, nineta
dorm-te nua, nueta.

Trobaràs que jo també em vaig adormir
dins l'espai precís, tan a prop de tu.

Et suplique, Matilda, per l'amor del cel
que vingues al meu encontre

cull dels prats de Fairfield un ram de mimosa
aquelles esferes grogues que albiraven la primavera
camí del carrer elegant

vine i porta-me-les
vine i posa-me-les

fes una oració en qualsevol de les nostres parles

vine i plora'm
vine i xarra'm

fes Matilda que se'm desempolsegue l'ànima en veure't
vestida de blanc, dansarem, tu i jo, el vals de les Matildes,
sota el calistro, a hora foscant, junts a la tanca de fusta,

sota la Creu del Sud.

De nou serem nafrats per aquesta follia
feta de carasses, el meu gest en els teus ulls,

2./

les meues parpelles,
dins la nit dels esclats.

Cercarem de bell nou els amagatalls secrets
d'on penjàvem els llençols, envoltats de capvespres d'estels,

agafaré la guitarra, el romanç anònim,
potser la paloma
callaré mentre la teua veu de nina rossa
densengrunarà l'enyor d'una balada irlandesa,

“Say good-bye my own true lover
as I sing this lover's song
how it breaks my heart to leave you
now the carnival has gone” *

mentre l'Antoinette, la nànu, ens farà la rutina perfecta
pujada sobre els seus talons finíssims de metall,

perquè haurem de tornar a créixer, haurem d'endevinar
la ciutat perduda dels pares, la dreuera de les palmes,
el Shangri-la promés, la vall de Canaan,
allà on en somnis em prengueres de la mà
i les flors níviies de l'ametlla
es vessaven pels nostres caps.

Em fa mal el costat, m'arrambla la pena, pel raval
s'esgola el desesper que fa batre aquest vers,

Em fa mal Brunilda, sóc a l'inici del corredor
des de la teua talaia s'hi veu el pla i la mar.

Però en despertar-te, Beckie, en desvetlar-te

call me please call me *

a les dunes d'una platja, a la Badia de Sydney,
digues l'hora, el dia, digues l'any, la centúria

romandrà amagat, com un follet, dins l'ampolla dels missatges
que deixarem soterrada, un dels nostres dies primers

d'aquell passat austral.

Elx 4/3/94 Berlín 12/3/94

3./

* digues adéu el meu amor vertader
alhora que cante aquesta cançó d'enamorada
com es trenca el meu cor en deixar-te
ara que les carnestoltes s'han acabat.

* crida'm, per favor, crida'm.